

Bemærkninger til forslaget til folketingsbeslutning.

I. Den 28. februar 1975 blev der i Togos hovedstad Lomé indgået en konvention mellem EFs medlemslande og EFs ministerråd på den ene side og 46 udviklingslande i Afrika, Vestindien og Stillehavet (de såkaldte AVS-lande) på den anden side (Guineas og Guinea Bissaus undertegnelse skete dog først den 10. april og den 16. maj 1975).*) Konventionen omfatter samhandel, finansielt og fagligt samarbejde, en ordning til stabilisering af AVS-landenes eksportindtægter fra en række råvarer og bestemmelser om industrielt samarbejde. Endvidere oprettes fælles organer til gennemførelse af konventionen.

II. EF har siden oprettelsen i 1958 — med hjemmel i EØF-traktatens fjerde del — haft særlige associeringsordninger omfattende samhandel og bistand med visse afrikanske udviklingslande, som endnu ved EØF-traktatens ikrafttræden var afhængige områder under EFs oprindelige medlemslande. I løbet af de første år efter Traktatens ikrafttræden opnåede samtlige de til EF knyttede 18 afrikanske lande selvstændighed, og associeringsordningen videreføres derefter i form af en konvention. Den første Yaoundékonvention løb fra 1. juni 1964 til 31. maj 1969 og blev fornyet ved den anden Yaoundékonvention, som løb fra 1. januar 1971 til 31. januar 1975. De to Yaoundékonventioner indeholdt bl.a. regler om samhandelen (gensidige præferencer) og om finansiell og faglig bistand ydet gennem Den europæiske Udviklingsfond (EDF). Endvidere blev der i 1968 i Arusha indgået en konvention om associering mellem EF og de 3 østafrikanske lande Kenya, Tanzania og Uganda. Arushakonventionen indebar, at disse østafrikan-

ske lande ligestillede handelsmæssigt med Yaoundé-landene. Derimod indeholdt den ikke bestemmelser om finansielt og fagligt samarbejde.

EFs tre nye medlemslande Danmark, Storbritannien og Irland har ikke deltaget i de nævnte konventioner, idet man ved de tre landes tiltrædelse af EF stod over for at skulle påbegynde forhandlingerne om det nye arrangement, som skulle afløse de eksisterende aftaler ved disses udløb. De tre nye medlemslande har fra deres tiltrædelse af EF (1. januar 1973) overfor de associerede afrikanske lande opretholdt de todsatser, der var gældende i de nationale toldlove pr. 1. januar 1972, medmindre dette ville føre til højere told end de nye medlemslandes todsatser over for tredielande.

I forbindelse med EFs udvidelse blev de tre nye medlemslande deltagere i EFs associeringspolitik. Samtidig opstod som følge af Storbritanniens indtræden behov for udvidelse af associeringspolitikken til også at omfatte andre selvstændige Commonwealthlande end Arusha-landene. Det udvidede EF fremsatte derfor tilbud til en række Commonwealthlande om at ordne deres forbindelse til EF gennem valg af en af følgende muligheder: (1) Deltagelse i en omfattende associeringsaftale, som skulle afløse Yaoundékonventionen, (2) Indgåelse af separate associeringsaftaler og (3) Indgåelse af handelsaftaler. Alle de pågældende stater valgte den første mulighed. I juli 1973 indledtes forhandlingerne, hvori deltog samtlige de allerede associerede lande i Afrika og de selvstændige Commonwealthlande i Afrika, Vestindien og Stillehavet. Endelig deltog enkelte yderligere afrikanske lande, som hidtil hverken har været tilknyt-

*) AVS-landene:

I Afrika: Botswana, Burundi, Cameroun, Dahomey, Den centralafrikanske Republik, Elfenbenskysten, Etiopien, Folkerepublikken Congo, Gabon, Gambia, Ghana, Guinea, Guinea Bissau, Kenya, Lesotho, Liberia, Madagascar, Malawi, Mali, Mauritanien, Mauritius, Niger, Nigeria, Rwanda, Senegal, Sierra Leone, Somalia, Sudan, Swaziland, Tanzania, Togo, Uganda, Zaire, Zambia, Ækvatorial Guinea, Øvre Volta.

I Det karibiske Hav (Vestindien): Bahama-øerne, Barbados, Guyana, Jamaica, Trinidad og Tobago, Grenada.

I Stillehavet: Fiji, Tonga, Vest-Samoa.